

и твоя детски, остъръ гласъ пискливъ,
съсъ който пръвъ пхтъ въ стантѣ изплака
и пръвъ пхтъ този старъ свѣтъ поздрави.

Навѣрно вижда тя какъ спира съ тракане
файтонъ, цѣлъ блѣсналъ въвъ стариненъ лакъ,
какъ тя сама отваря си вратата,

какъ господаритѣ излизать, какъ
чадъръ тантеленъ булката отваря,
и колелата вдигать облакъ прахъ.

Навѣрно вижда тя да разтоварять
далечни платове и чудеса
безбройни, следъ безкраенъ пхтъ докарани;
да се нараждатъ орляци деца,

да ставать хора и да остарявать,
да ги погребвать съ пѣсни и цвѣтя.

Какво ли кжщата не преживѣва?
Въвъ жглитѣ на тѣлото ѝ рухнало
макви ли спомени не оживѣвать?

Минавать днитѣ. Нощитѣ се спускатъ.
Увѣхвать буренитѣ. Пада снѣгъ.
И пакъ, следъ топли дъждове, избухва

нездрава буренска зеленна.
А кжщата въвъ споменитѣ дреме,
отпуснала разклатена снага,